

שכל קבל כרטיס מזון של עובד קשה, שכל עובד בטוריה מקבלו, פנה בתלונה למשרד התלונות. התאריך היה, בשעה טובה ומוצי' לתת, 8.10.50.

הביאוגרפיה של המכתב: ב-9.12.50, כעבור חודשיים, הייתה התשובה כתובה ומוכנה. בזמן שהעט העצלן של משרד הת' לונות לא מילא את תפקידו, עמד בן-חורין כפוף על גבי הסוריה בעקשנות, לא הפסיק עבודתו. מזמן כתיבת התשובה עד משלוחה בדואר עברו — 64 יום. במכתב הוסבר ברוב אדיבות למר משה בן-חורין

בל, חובש כיפה וקרא: הוצא את הברוש הזה מכאן.

היה זה בוועידת אגודת ישראל בבני ברק באו חסידים (פלגו של שר הסעד) מקורבים וסתם אוהדים. באו עתונאים, ובא גם סיפרו של העתון המתחרה הקול, שיג' גרטן. חוצפה כזאת; עתוני השמאל — ניהא. אבל עתונאי מתחרה מאותו המתנה — לא ולא. לא העילו מחאתו של שינגרטן שהוצא בכוח.

נתגלגלה שיחה בין המקורבים: "מה ראה הרב לך, שנתן לו בכלל להיכנס?"

אריה לייכנדר, דורים רציונסר, נישואים הליגה הזדוזה, הנישואים נערכו

בעורת סעיפים רבים, כי פועל חקלאי אינו ברשימת מקבלי התוספות. חתמה גברת הנה אבן טוב.

בעקשנות אופיינית לעובד בטוריה פנה בן חורין לדי'ר פקר ממשרד העבודה. החל חיפוש אחרי טיוטת ההחלטות בדבר כרטיסי תוספת מזון. בכל המשרדים הממשלתיים בת"א ובקריה לא נמצאה טיוטה יקרת מציאות זו. רק באמצעות פרץ סלפטר, מהמרכז החקלאי, אישר הועד הפועל של ההסתדרות, כי פועל חקלאי, איש טוריה, זכאי לתוספת מזון. ואכן, בכרטיס הקודם היה רשום סוג העבודה: טוריה.

מכתב שני ממשרד התלונות מאשר את צדקת משה, אך מבקש מאתו להגיש בקשה בשנית ולציין את סוג עבודתו: טוריה. אך משה, עקשן הדואג לפרניציפ, מסרב לכי' טוב פעמיים. אומר משה: הטופס הרא' שון בסדר. הממשלה לא בסדר.

ד ת

הלוי והגרשה

אריה לייכנדר הגיע עם עלית הנוער מגרמניה. כדי להתגבר על מכשולים פור-מליים מסיימים, אומץ בזמנו על ידי מש' פחה ששמה כהן.

דורים רציונסר הגיעה ארצה בעת מלחמת השחרור כמח"ל; הכירה את אריה והחליטה להתחתן. בהיותה נשואה בארה"ב, חזרה לאמריקה עם גמר הקרבות, השיגה את הגט, עלתה שוב לפני כשנתיים.

מכיוון ששם אריה היה כהן, התנגדה הרבנות לערוך את החתונה עם גרושה. אריה הסתבך יותר ויותר בטענותיו, כי זה אינו שמו האמיתי, וכשכל זאת לא הש' פיע על הרבנים טען, כי אינו בטוח אם אביו היה יהודי. וכאן התחילו הצרות הא' מיחיות: מרב לרב, לבידיקה, לבית הליים (אם אמנם נימול), הרבנות טענה, כי גט שניתן ע"י ידי רב רפורמיסטי באמריקה אינו שווה כלום. בחודש מאי 1950 פנו לרב הרצוג, שהכטיח לעין בדבר למרות "שזה לא ענינו". הוא לא השיב בכתב עד היום הזה.

לפני זמן מה, עם היוסדה של "הליגה נגד כפייה דתית", פנו למוסד חדש זה. אחרי שנפוצו שמעות, כי חי"כ זיבוטינסקי עומד להגיש שאלתה בענין זה בכנסת, וכי הליגה תזדוץ ותפעל למען הענין, החליט הוג' לפנות עוד פעם אחת לרבנות — והנה נעלמו כל הבעיות בין לילה. כהן או לא כהן, רב רפורמיסטי אי לא רפורמיסטי — טקס הנישואים נערך השבוע במשרדי ועד הקהילה בירושלים.

(המשך במדינה בעמוד 10)

"שוטה", ענה השני, "אם לא היה מכ' ניסו, לא היה את מי לזרוק!"

באים ויוצאים

היהודי היה מוסלמי

כשנודע כי עומדת לבקר בארץ להקה כושית, דרום אמריקאית, גברה הסקרנות. אולם ברגע האחרון באה אפתעה: לא הורשה להקה לבוא לארץ. אנשי הטרופיקנה עמדו לבוא מאיטליה, אך משום מה לא קיבל המנהל שלהם את ויתור הכניסה. מה אירע? לואי אדרה, יהודי די מיוצאי גרמניה ההיטלראית הוא מוס' למי. כך רצה. הוא בחר לו את הדת ה' מוסלמית עוד לפני 10 שנים, התאסלם בשעה שהתגורר באפריקה הצפונית (מקום שם הכיר, דרך אגב, את הפסנתרן לוואנה, שהתבודד בסביבה אקזוטית כדי — לא לצנון, ולחקור את רוחו של בטהובן...). הלהקה טילגרהפ לאימפרסיו המקומי שלה, חברת פרנטוס, שהחלה להתעניין ב' דבר, מנהל פרנטוס, המכיר את לואי אד' רה, אץ למשטרה, והסביר, כי הוא מכיר את האיש ויודע, כי הוא אדם הביב ונחמד, יהודי ככל היהודים, מבין באמנות, מדבר גרמנית, אנגלית וצרפתית, "מה שכתוב ב' דרכון על דת — לא ידעתי", טען מנהל פרנטוס.

הדבר היה בדיון, בינתיים אחרה הלה-קה לבוא. אך ה"הפי אנד" לא איחר לבוא. לואי אדרה קיבל את הויה, וטרופיקנה הכושית הגיע עתה ביחד עם האימפרסיו היהודי-מוסלמי לתל אביב.

דרכי חיים

תלונה על תלונה

רבים מבין אורחי מדינת ישראל ודאי אינם יודעים, כי קיימת תרופה לכל הפגמים הביורוקרטים של מנגנון הממשלה. אם קופה האורח במתן רשיון כלשהו, בעיכובים שונים משרדיים, יכול הוא לפנות אל משרד התלונות, ליד משרד ראש הממשלה, משם יקבל מכתב אדיב, הסבר הגיוני לקיפוח ולעיכוב.

אך היכן אפשר להגיש תלונה על משרד התלונות? זוהי השאלה, שניצבה בפני משה בן-חורין, 41, חובש קרבי בחטיבת הנגב בימי המלחמה, כיום פועל חקלאי (בטוריה!) חשוב (מאד) במגזיאל. אחד מאותם הרוץ קישוטים של התקופה המודרנית, הנלחם בעקשנות בכנסות טהנות הרוח של הביורוק' דסיה. איש המסוגל לתיהרג על פרט קטן שבקטנים של קיפוח. משה ידע על קיום משרד התלונות, לכן,

בעלי התעשייה, כי אינו יכול לשאת באחריות נקודות הבלבשה וההנעלה, שהוציא קודמו דב יוסף. "מה יקרתי?" זעקו העתונים, "אם יורשו של מר קפלן יקום ויאמר, שאינו אחראי עבור שטרות קודמו?"

היתה זו התנגשותו השנייה של מנהל משרד המסחר והתעשייה, הראשונה אירע בעקבות שיחה עם סופרו הכלכלי של מעריב. בתשובה לשאלת הסיפר, איך תרוסן ההפקרות בשטח שיווק התוצרת התעשייתית, השיב מנהל משרד המסחר והתעשייה, שהממשלה תדאג לכך, שהתוצרת המוגמרת, בהתאם לתומרי הגלם, תוחזר לממשלה. להיכן תוחזר? על שאלה זו חולקים סופר מעריב והיועץ המסחרי.

טען הסופר, ששמעו אומר למחסן מרכזי (המצאת דב יוסף — אימת התאחדות בעלי התעשייה, שנלחמו במרירות ברעיון, שהמכר שלה תשוק את סחורות הסוחרים), קובע מר הולנדר: אכן אמר שהיצרנים יחויבו להחזיר לממשלה סחורות מוגמרות, אבל לא אל מחסן מרכזי.

הרמן הולנדר נאלץ להכחיש את שתי הטענות. שיחה פרטית, פנים אל פנים, עם סופר מעריב. היתה קלה יותר להכחשה, מאשר פרטי כל מדויק רשמי של מוסד מכובד. אבל היועץ המסחרי הוא מומחה כלכלי נכבד, שהוזמן ע"י הממשלה מארה"ב ויתכן מאד שמתשובותיו בשפה האנגלית אינן הולמות את לבושן התרגומי בעברית. את סקירתו על המצב הכלכלי והכחשו' תיו מסר בכתב אחד מעוזריו.

למנהל אגף הטכסטיל, אלכסנדר אש' כנוי, היה פחות מזל. הוא הודרו ושירד את תוכניתו בקול-ישראל. את התקליט קשה יותר להכחיש. ואילו היועץ המסי' הרי אמר מה שאמר קודם לפני עתונאים, שהיו כדור ניסיון לפני שידור ברדיו.

השוק השחור

בזוכית מגדלת

30 ל"י! קבע בפסקות החלטית אדם כסוף שיצר, ממוסקר, שלע כף ידו נת בול ישראלי מקומט. "שמור אותו אצלך!" השיב לעומתו, ברוגז, אחר מן הסתם אספן בולים נלהב, שהתכוון לקנותו. היה זה בול ישראלי גילי, שנקנה במשרד הדואר ב"ס 60 פרוטה — אלא שהחומת השורה המטושטשת, שהתנוססה עליו, היא היא שהעלתה את ערכו. דרך זכוכית מגדלת אפשר היה להבחין במלה — "לוד", שנסתי' מנה על גבי הבול.

"שוק שחור של בולים פורח בישראל!" מחלונים אספני הבולים, היודעים לספר רבות אודות חכמת חלב של מומחי משרד התחבורה, האחראיים לשטח הבולאות במ' דינה.

לפני כשבועיים התקיים בחיפה הכינוס הארצי הראשון של חוקרי המטבעות בישראל. ראל. חפץ דואר ישראל לחוג את המאורע, הוציא לשוק סידרת מיוחדת של גלויות דואר, חותמות, ובולים. אולם תחת לתת לענין — מאורע בעולם הבולאות הישראלית — פרסום מתאים, לא נודע על כך מאומה לקהל הרחב. זאת ועוד: משרד הדואר המיוחד, שפעל בימי הכינוס, לא סודר באולם המר' זיאון העירוני של חיפה, שם נערכו החר' צאות, אלא בבית מלון סמוך. אין זו הפעם הראשונה, שדבר הוצאת חותמות או בולים לשוק מוסתר מעיני הקהל. גם על דבר פתיחת משרדי דואר בעכו, נהריה, נצרת, כפר הרואה, מחנה מעבר תלפיות, ועוד — לא היתה כל הודעה מוקדמת.

התוצאה: בולי היום הראשון נמכרים במחירי שוק שחור. בין האספנים, אלפי הבולאים ותונים לחסדם של מתי מספר, בעלי קשרים, להם יודעים, משום מה, כל מסתרי הבולאות הישראלית.

העתונות

את מי לזרוק

שר הסעד, הרב איציה מאיר לוי, עפ פתאום בכורסתו, נעץ עיניו בחלל העמוק, בכוח נעורים ממש יוד מהבמה, עיניו שר' טטו באולם, בצעדים מהירים יגש לסמל המשטרה, הצביע על בתור ממושקף, מסור-

את ידו. עקב טיפול רפואי מוזנח נשאר מרפקו שבור ומעוקם. אחת בקשתה: תי' נתן לה האפשרות לנסוע למקום הקבורה, לפחות את הקבר, לערוך זיהוי. — "תבי' אי כסף ונסע!" אמרו הפקידים.

השם נמוך, בינתיים הגיש משרד הב' טחוק, ע"פ דרישת מבקר המדינה, תביעה לפרקליט מחוז חיפה, נגד ב' מול עזרא "באשמת הוצאת כסף במרמה". אולם הפ' רקליט סירב לטפל במקרה. האם האוי' ללה פתה במכתב רגש לרבנות הצבאית, ובקשה פרטים על בנה; אולם התשובה היתה: "לא הצלחנו לאתר את מקום היר' קברו של בנ'!" מגובה ניגנה הוראה למחוק את שמו של יעקב עזרא מרשימת החללים. על הלוח המוצב על הקבר, ביר' מרדכי, נרשם: "אברהם בן אברהם, חלל אלמוני."

"כאן גרה מול עזרא?" אמרו השוט' רים, שבאו לערוך חיפוש מדויק, וחיטטו בארונות למצוא "מכתבים שהגיעו ממנו". דבר לא נמצא. המשטרה חקרה את השכנים. שמה עובר הבן את הגבול ומבקר בלי' לות את אמו. "כן, כן, יש שמעיה, שהוא ערק ללבנון, ומרגל לטובת הערבים." לח' שו השכנים. האם היתה הורסה מבחינה נפשית. כל חייה רוכזו מעתה סביב נק' דה אחת — למצוא את יעקב, חי' — או מת!

בכינוס הארצי של ההורים השכולים, שהתקיים לא מכבר בירושלים, הופיעה בפני הנאספים אשה צנומה, צמקת פנים, לבי' נת שיער, שהשמיעה את תביעתה.

בתמיכת ועד ההורים השכולים בחיפה, פנתה מול עזרא לעוה"ד, שכתב למשרד

משה בן-חורין, חקלאי העט התעצל, הטוריה עבדה

הבטחון מכתב חריף וברור, בו איים ב' ב' יייה לבית הדין העליון — באם הענין לא יבורל סומית בזמן הקצר ביותר.

התוצאה: במשרד עוה"ד נתקבל המכ' תב: "הננו מתכבדים בזה להודיע לבי' כי קבלנו הודעה ממטכ"ל אכ"א, שאחרי חקירה הובר, כי בנך יעקב עזרא ז"ל נפל חלל בקרב יד מרדכי, בתאריך 21 במאי 1948 ונקבר ביד מרדכי."

כך זנקו את האם בדיעה, כי הבן אמנם מת.

"מקרה כחסיר זה אינו בודד, אלא מהווה חוליה בשרשרת ארוכה של השפלות והתעללויות בכבודם וזכרם של לוחמים עבריים — כותבים, במברקם לחברי הכ' נסת, אנשי ועד ההורים השכולים בחיפה.

האשק

אמר מה שאמר

לזכותו של הרמן הולנדר, היועץ הכלכלי ומנהל משרד המסחר והתעשייה, נזקף נצ' חזן כביר, בפעם הראשונה בהיסטוריה של המדינה החדשה הצליח איש זה להקים גיבוש קואליציוני מהימין עד השמאל. הארץ, דבר, הבוקה, הדור הקפו יתדיו את היועץ הכלכלי, שהצהיר, לפי פריטל התאחדות